

helli karimus

Jouluisia

satuja

Jouluisia satuja

Helli Karimus

Jouluisia satuja

Jouluisia satuja

© 2019 Helli Karimus

Julkaisija Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Julkaisuvuosi 2019

Tekijä: Helli Karimus

ISBN 978-952-801-925-1

Sisällys

Vierailijatonttu	6
Veräjätonttu	8
Keijujen kevätkekkerit	10
Kuparikettu	12
Syksyretki	15
Joulun enkeli	17
Koulutonttu	19
Joulun odotus	21
On jouluku	23
Missä tontut oikeasti asuvat?	24
Saunatonttu	25
Eksynyt tonttu	27
Keijujen maa	30
Tähti syttyy öisin mun ikkunaan	33
Jouluku	34
Sua syleilen	36
Joulutonttu ja poro	38
Tonttu ja poro	39

Vierailijatonttu

Kaupunkina salolla suuren metsän siimeksessä oli kerran tonttu, joka joutui käymään juhlissa silloin, kun oli juhlat. Tonttu oli hyvin hieno ja vieraskorea, niin kuin sanotaan. Kun juhlat oli järjestetty ja pidetty, se pääsi maistamaan herkkuja, joita oli jäänyt.

Erään kerran ennen syntymäpäiviä...

Oli Katrin syntymäpäivä, ja Katri täytti kolme vuotta. Tarjolla oli erilaisia pipareita, erilaisia herkkuja: kermaleivoksia, kakkua ja kermakakkua, jota tonttu ihaili. Se halusi syödä kermakakkua, jota se maistelikin. Koska se oli niin pikkuinen, se ei paljon ottanut kermaleivoksesta. Mutta pikkutyttö Katri pa huomasi ja alkoi itkeä ja sanoi: "Joku on syönyt kakusta palasen. Kuka?"

Katrilla oli myös pikkuveli, ja Katri oli varma, että pikkuveli oli syönyt kermaleivosta. Mutta olihan kaikkea tarjolla yllin kyllin. Niin äiti lohdutti Katriä ja sanoi: "Teen uusia, ei hätää." Ja juhlat saivat alkaa.

Vieraat söivät ja joivat eivätkä huomanneet mitään. Katrin ja pikkuveli saivat vielä ensimmäisenä kakkua ja kermaleivoksen.

Niin tonttu oli erehtynyt maistamaan ennen vieraita ja Katria. Niin olivat hienosti pöytäliina ja sokerikko ja kermakko sekä kakut tarjolla. Mutta kun juhlat olivat ohi, Katri oli vihainen pikkuveljelleen, vaikka sai ison määrän lahjoja, hienosti paketoituina. Serkkuja oli, oli tätejä ja setiä, ja kaikki olivat tuoneet lahjojaan.

Tonttu palasi juhlien jälkeen tonttulaan ja sai moitteita päätontulta, joka tiesi kaiken. "Anteeksi", sanoi tonttu puuhakas. Mutta lupasi olla maistamatta ennen juhlia mitään, mitä oli tarjolla.

Ensi kerralla se olisi viisaampi. Annetaan anteeksi, koska tonttu puuhakas oli niin nuori.

Veräjätonttu

lipa kerran veräjätonttu. Ennen vanhaan oli puisia aitoja, joita sanottiin veräjiksi. Ja ne olivat yleensä kiinni, mutta jos joku niissä kulki, silloin ne avattiin ja suljettiin jälkeensä.

Mutta jos joku niissä kulki, niin tontut olivat sitä varten, että ne aukaisivat portit ja sulkivat sen sitten menijän perään.

Erään kerran tonttu eksyi lehmiaitaukseen ja oli eksyä siellä. Se hyppi lehmien selässä ja yritti sulkea veräjää lehmien jäljestä. Mutta joukossa oli sonni, joka pillastui nähdessään tontun punaisen puvun. Ja tonttulakin takia pillastui, eikä se astellutkaan kaikessa rauhassa aitaukseen, jonne oli aita eli veräjä. Laidun oli sellainen, missä pidettiin päivisin lehmiä. Vihreä nurmialue kesäisin.

Sonnipa siis suuttui ja jäi odottamaan tonttua saadakseen riepottaa tonttua, mutta tonttu arvasi sen aikeet. Se hyvin pian poistui aidalta eli veräjältä, kuten vanha kansa ennen vanhaan sanoi. Tietenkin tonttu sulki aidan perässä, sonnin perässä, joka oli tyhmempi tonttua.

Tonttu oli pieni, ja se mahtui joka paikkaan. Niinpä se kulki pihanurmen yli ja saapui taloon, missä isäntäväki oli, ja

senkin oli nälkä niin kuin isäntäväenkin, jotka juuri olivat illallisella.

Emäntä riensi ajamaan lehmiä aitaukseensa. Mutta ne olivat jo kiltisti siellä, ja emäntä ihmetteli, kuka oli ne paimentanut aitaukseen, arvaamatta, että se olikin pieni veräjätonttu, jota sai kiittää.

Emäntä kummasteli tupaan tullessaan, kuka kumma oli ajanut lehmät aitaukseen. Isäntä myhäili ja sanoi: "Varmaankin tonttu." Niin kuin olikin.

Tosiasia on, etteivät tontut tee kaikkea ihmisen puolesta. Luottakaamme vain itseemme kaikissa töissämme.

Keijujen kevätkekkerit

li keijuilla kevätkekkerit, joissa oli toistakymmentä erinäköistä keijua, jotka pitivät kevätkekereitään. Oli Ilona, Valo, Säde, Tähti ja Tuuli, sen nimisiä keijuja. He joivat ison pöydän ääressä hunajateetä. Kukkaismettä, kukan terälehtiä maistiaisina. He juhlivat kesää, joka oli juuri alkamassa.

Kevään jälkeen kevään portilla kesä odotteli vuoroaan, joka tuli kohisten ja suhisten. Mehiläiset luovuttivat hunajaa keijujen juhlaan. Ampiaiset pörräsivät innoissaan keijujen ympärillä.

Keijut olivat hiprakassa, maistissa luonnon antimista, eivät oikeasti mutta leikisti. Supisten ja sipisten he päästivät heleän naurun ilmoille keijujen saloja jakaessaan.

Heidän pöydässään oli kakkua, päivänkakkaran lehtiä ja valkovuokkojen lehtiä, hunajateetä ja kukkaismettä. He juhlivat kesää, joka juuri oli alkamassa, kevään jälkeen kesän portilla, odottaen kesää, joka tuli kohisten. Mehiläiset luovuttivat hunajansa keijujen juhlaan.

Sitten joku yhtäkkiä taputti käsiään vastakkain ja peikot ja maahiset ilmestyivät samojen pöytien ääreen. Hekin kuisuttelivat ja heittivät kuperkeikkaa, niin he esittivät muita

kirjassa jouluisia satuja on ihan pikkulapsille tarkoitettuja lyhyitä

kertomuksia ettei pitkästy,, ensin on vierastonttu joka tulee kylään
syntymäpäiville, sitten on saunatonttu eksynyt tonttu.
ja enkeli vierailee tutön luona . ja pari runoa .

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi